

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie skargi E. P. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 27 lutego 2014 r., sygn. akt V Ca (...), wydanego w sprawie z powództwa E. P. i C. P.

przeciwko R. Spółce z o.o. obecnie I. Spółce z o.o. z siedzibą w W.
o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 grudnia 2016 r.,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. nie obciąża skarżącej kosztami postępowania wywołanego wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.**

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, pozwalającym na zakwestionowanie orzeczeń, których wydanie stało się źródłem szkody, a które równocześnie pozostają w oczywisty i rażący sposób sprzeczne z prawem. Ustawodawca wymaga zawarcia w jej treści szczegółowo elementów określonych w art. 424⁵ k.p.c. Należy do nich także, wskazany w § 1 pkt 5 tego przepisu, obowiązek wykazania, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis ten wymaga jednoznacznie „wykazania” tej okoliczności, nie zaś jedynie jej „wskazania”. Oznacza to, że na skarżącym ciąży obowiązek przedstawienia argumentacji, która uzasadniałaby brak możliwości wniesienia innych środków zaskarżenia. W skardze od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 lutego 2014 r. zawarto jednak wyłącznie powtórzenie ustawowego sformułowania tego wymagania („wskazuję, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie jest i nie było wcześniej możliwe”), bez jakiegokolwiek argumentacji. W konsekwencji, stwierdzenie to jest zbyt lakoniczne, by mogło wystarczyć do spełnienia wymogu z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. - co znajduje dodatkowe potwierdzenie we wcześniejszym orzecznictwie Sądu Najwyższego, na gruncie analogicznie sformułowanych skarg (por. postanowienia: z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17 oraz z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Ponadto, w skardze wyraźnie wskazano, że wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 lutego 2014 r. został zaskarżony w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Oznacza to, że w istocie skarga skierowana została przeciw zawartemu w tym wyroku postanowieniu o kosztach postępowania. W świetle art. 424¹ § 1 k.p.c. takie postanowienie nie podlega jednak zaskarżeniu przedmiotową skargą.

Z tych powodów skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku jako wniesiona z naruszeniem art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. oraz jako niedopuszczalna podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Ze względu na trudną sytuację majątkową skarżącej, obciążanie jej kosztami postępowania wywołanego wniesieniem skargi byłoby niesłuszne. Z tego powodu Sąd Najwyższy odstąpił od zasądzenia kosztów postępowania na rzecz strony przeciwnej na podstawie art. 102 w związku z art. art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c.

Sąd Najwyższy nie przyznał kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu przez radcę prawnego M. Z., gdyż po pierwsze nie złożyła ona w tym zakresie odpowiedniego wniosku, a po drugie skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w niniejszej sprawie została sporządzona w sposób rażąco niestaranny i nieprawidłowy. Jej treść została ograniczona do kilku bardzo lakonicznych i niejasnych stwierdzeń, będących tylko luźno powiązаныmi ze sobą zdaniami. W skardze w ogóle nie wyjaśniono istoty podniesionych zarzutów, co nie pozwala ustalić, w czym upatrywana jest podstawa sprzeczności z prawem zaskarżonego orzeczenia. Skarga nie zawiera koniecznych elementów, w tym opisanego wyżej odniesienia się do problemu dostępności innych środków prawnych, które ograniczyło się jedynie do powtórzenia sformułowania z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Została ponadto wniesiona przeciw orzeczeniu, które nie podlega zaskarżeniu przedmiotową skargą. W konsekwencji nie można stwierdzić, by zredagowanie takiego pisma stanowiło udzielenie pomocy prawnej w rozumieniu art. 22³ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2016 r., poz. 233 ze zm.).